

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูภาวะทางการเงินในคดีล้มละลาย ของบุคคลธรรมดา¹

วิรัช อุณหเลขกะ²

เมื่อได้ศึกษากฎหมายล้มละลายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องพบว่าปัจจุบันกฎหมายล้มละลายเปิดโอกาสให้ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้เอง ตามหมวด 3/2 กระบวนพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 โดยยื่นคำร้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจส่วนฝ่ายเจ้าหนี้ก็มีสิทธิยื่นคำร้องให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ได้เช่นกัน หากเข้าเงื่อนไขการยื่นขอฟื้นฟูกิจการตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 90/92 คือ ลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้ และเป็นหนี้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการ มีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท เมื่อพิจารณาหมวด 3 ของกฎหมายล้มละลายได้มีการกำหนดช่องทางให้เจ้าหนี้ใช้สิทธิบังคับกับลูกหนี้ได้โดยลูกหนี้อาจถูกฟ้องล้มละลายได้หากมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือ มีทรัพย์สินไม่พอที่จะชำระหนี้ เป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์คนเดียวหรือหลายคนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาทในกรณีบุคคลธรรมดาและไม่น้อยกว่าสองล้านบาทในกรณีนิติบุคคล บทกฎหมายดังกล่าวทำให้ลูกหนี้ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาจะขอเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ต้องมีหนี้ขึ้นต่ำคือไม่น้อยกว่าสองล้านบาท ซึ่งเจ้าหนี้จะเลือกฟ้องให้ลูกหนี้ล้มละลายได้โดยการฟ้องคดีต่อศาลล้มละลายได้ง่ายกว่าที่จะให้โอกาสกับลูกหนี้ยื่นฟื้นฟูกิจการ เมื่อเจ้าหนี้ยื่นฟ้องล้มละลาย ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ไม่ว่าจะชั่วคราวหรือเด็ดขาด ผลของคำสั่งนั้น ทรัพย์สินของลูกหนี้ถูกแช่แข็งไว้ไม่ให้ลูกหนี้กระทำการใด ๆ ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน และให้เป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้ามาดูแลบริหารจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งมีอำนาจเด็ดขาดในการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ เก็บรวบรวมทรัพย์สินที่ลูกหนี้เพื่อจัดสรรทรัพย์สินทั้งหมดชำระหนี้ หลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้ยังสามารถทำคำขอประนอมหนี้ เพื่อขอชำระหนี้เพียงบางส่วนหรือโดยวิธีอื่น ซึ่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะเรียกประชุมเจ้าหนี้เพื่อปรึกษากับบรรดาเจ้าหนี้ว่าควรยอมรับ คำขอประนอมหนี้ของลูกหนี้ หรือควรขอให้ศาลพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย ถ้าหากลูกหนี้ไม่ได้ขอประนอมหนี้หรือตกลงกันไม่ได้ ศาลก็จะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แต่ถ้ามีคำสั่งเห็นชอบคำขอประนอมหนี้ ศาลก็จะมีคำสั่ง

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูภาวะทางการเงินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ สุเมธ จานประดับ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สลิล สิริพิฑูร

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดลพบุรี

ยกเลิกการล้มละลาย แต่อย่างไรก็ตาม การประนอมหนี้ก็ไม่เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องเลื่อนหรืองดการจำหน่ายทรัพย์สินของลูกหนี้แต่ประการใด ต่อประเทศไทยได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวผ่านกระบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่ปรากฏใน พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2541 เพื่อให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการของตนได้ อย่างไรก็ตามก็มิใช่ว่า หากหนี้ของลูกหนี้เกิดจากการประกอบกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ SMEs ลูกหนี้จะต้องอาศัยกลไก “การฟื้นฟูกิจการ SMEs” แทนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483

กฎหมายยังไม่ได้กำหนดให้ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาที่ประกอบอาชีพเกษตรกร หรือลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่เป็นลูกจ้างบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้เป็นเจ้าของกิจการแต่มีหนี้สินล้นพ้นตัวสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ นอกจากจะเข้าสู่กระบวนการล้มละลายเพียงอย่างเดียว แต่อย่างไรก็ตามแม้ประเทศไทยจะพยายามแก้ไขกฎหมายล้มละลายในด้านต่างเพื่อให้กฎหมายที่เกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในแต่ละยุคสมัย แต่กฎหมายดังกล่าวก็พบปัญหาในหลายประการผู้เขียนจะนำมาศึกษาต่อไป

ประการแรกปัญหาเกี่ยวกับการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงินของลูกหนี้ผู้มีรายได้ประจำ และลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 หมวด 3/1 ว่าด้วยเรื่องกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ และหมวด 3/2 ว่าด้วยเรื่องกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการหนี้สินและการฟื้นฟูภาวะทางการเงินของบุคคลธรรมดาไว้อย่างชัดเจน บทนิยามคำว่า “ลูกหนี้” ก็ยังไม่ครอบคลุมถึงลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำ และลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาและครอบครัวลูกหนี้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรที่จะมีสิทธิเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงิน เพื่อให้ความช่วยเหลือลูกหนี้ดังกล่าวได้หลุดพ้นจากหนี้สินทั้งปวงและกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ เพื่อได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากกระบวนการทางกฎหมาย และกลับมาเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ได้ตามปกติ คำนิยามของคำว่าลูกหนี้จึงเป็นเงื่อนไขที่กำหนดลักษณะของตัวลูกหนี้ในการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงิน

ประการที่สองปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนหนี้ขั้นต่ำที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงินของลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบอาชีพเกษตรกร หลักเกณฑ์การกำหนดจำนวนหนี้ขั้นต่ำของประเทศไทยซึ่งเป็นเงื่อนไขการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการหรือฟื้นฟูภาวะทางการเงินของลูกหนี้ ที่กำหนดให้บุคคลธรรมดาประกอบกิจการลักษณะเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ต้องมีหนี้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการไม่น้อยกว่าสองล้านบาท ซึ่งเป็นการกำหนดจำนวนหนี้ขั้นต่ำที่จะเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการที่ไม่สอดคล้องกับหนี้ของประชาชนในประเทศที่มีหนี้โดยเฉลี่ยต่อคนต่อครัวเรือนไม่ถึงสองล้านบาท ส่งผลให้บุคคลที่มีหนี้สินไม่ถึงสองล้านบาทไม่อาจจะเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงินได้เลย เป็นการตัดโอกาสลูกหนี้และครอบครัวที่ประกอบอาชีพเกษตรกรและลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำ ให้ได้รับการเยียวยา

ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายล้มละลายที่มีเจตนารมณ์ช่วยเหลือลูกหนี้เพื่อให้หลุดพ้นจากปัญหาหนี้สินทั้งปวง

ประการที่สามปัญหาเกี่ยวกับการขึ้นตอนกระบวนการลงมติเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 หมวด 3/2 มาตรา 90/92 เมื่อลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้ ลูกหนี้อาจจะยื่นคำขอฟื้นฟูกิจการพร้อมแนบแผนฟื้นฟูกิจการที่เจ้าหนี้ได้ลงมติดียอมรับแผนแล้ว ต่อศาลเพื่อให้ศาลพิจารณาเห็นชอบนั้น ปัญหาการได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหนี้ นั้น เป็นปัญหาในทางปฏิบัติของลูกหนี้ ในการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 หมวด 3/2 เพราะขั้นตอนการลงมติดียอมรับแผนของเจ้าหนี้ จะต้องทำโดยในที่ประชุมเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้ต้องเป็นผู้ดำเนินการจัดประชุมเจ้าหนี้เอง ซึ่งกระบวนการแจ้งนัดประชุมเจ้าหนี้ของลูกหนี้ทั้งหลายมีความยุ่งยากซับซ้อน หลายขั้นตอนที่ลูกหนี้ต้องดำเนินการไม่ว่าจะเป็นการส่งหนังสือนัดประชุมเจ้าหนี้การเตรียมสถานที่ นอกจากลูกหนี้จะต้องเป็นผู้จัดประชุมเจ้าหนี้แล้ว การลงมติในที่ประชุมเจ้าหนี้ที่ต้องใช้มติไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมด ซึ่งในที่ประชุมเจ้าหนี้ลูกหนี้ไม่มีอำนาจต่อรองเจ้าหนี้ในที่ประชุม ไม่มีคนกลางมาพิจารณาชี้ขาดในที่ประชุม ทำให้ไม่อาจจะประชุมได้สำเร็จลุล่วงจึงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติที่สำคัญของกระบวนการฟื้นฟูกิจการให้ประสบความสำเร็จได้

ประการที่สี่ปัญหาเกี่ยวกับการนำรูปแบบกระบวนการฟื้นฟูกิจการมาบังคับใช้กับลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้และครอบครัวซึ่งเป็นผู้ประกอบอาชีพเกษตรกร รูปแบบกระบวนการฟื้นฟูกิจการหรือฟื้นฟูภาวะทางการเงินของลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้และครอบครัวลูกหนี้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกร ยังไม่มีกำหนดรูปแบบกระบวนการไว้โดยเฉพาะ ปัญหาการพิจารณานำรูปแบบฟื้นฟูกิจการหรือฟื้นฟูภาวะทางการเงินของลูกหนี้รูปแบบใดมาบังคับใช้กับการฟื้นฟูภาวะทางการเงินในคดีล้มละลายของลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาและลูกหนี้ที่เป็นเกษตรกรโดยเฉพาะ จึงควรพิจารณานำรูปแบบกระบวนการการฟื้นฟูที่เหมาะสมกับการฟื้นฟูภาวะทางการเงินในกฎหมายล้มละลายของลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาและลูกหนี้ที่เป็นเกษตรกร เพื่อให้สามารถช่วยเหลือลูกหนี้บังคับใช้กฎหมายได้มีประสิทธิภาพสูงสุดกับลูกหนี้

เมื่อได้ทำการศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูภาวะทางการเงินในคดีล้มละลายของบุคคลธรรมดา ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 ผู้เขียนจึงได้มีข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อนำไปพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีความชัดเจนในการกำหนดแนวทางที่เหมาะสมและเสมอภาคเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายโดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

1. ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติหมวด 3/2 ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในมาตรา 90/91 บทนิยามคำว่า “ลูกหนี้” โดยควรแก้ไขโดยตัดคำว่าบุคคลธรรมดาออกจากความหมายในบทนิยามของคำว่า “ลูกหนี้” ดังกล่าวและกำหนดเพิ่มเติมบทนิยามของคำว่าลูกหนี้บุคคลธรรมดาแยกออกมาเพื่อให้ครอบคลุมถึงลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรและครอบครัวของลูกหนี้เกษตรกร ดังนี้

บทนิยามความหมายคำว่า ลูกหนี้ ควรแก้ไขเพิ่ม ดังนี้

“ลูกหนี้ หมายความว่า คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งประกอบธุรกิจที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือที่จดทะเบียนกับหน่วยงานอื่นของรัฐ”

นอกจากนี้ควรกำหนดบทขยาย นิยามความหมาย คำว่า

“ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา ให้หมายรวมถึง บุคคลธรรมดาซึ่งมีรายได้ประจำ หรือบุคคลธรรมดาที่มีรายได้จากการประกอบอาชีพทำการเกษตรรวมทั้งบุคคลในครอบครัวของลูกหนี้ที่มีรายได้มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกร หรือการประมง”

2. ควรแก้ไขบทบัญญัติหมวด 3/2 ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในมาตรา 90/92 วรรคหนึ่ง จากเดิม บัญญัติว่า “เมื่อลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้และเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการซึ่งเป็นหนี้เจ้าหนี้คนเดียวหรือหลายคนรวมกัน โดยลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท ลูกหนี้ที่เป็นคณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาท และลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัด ต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาทแต่ไม่ถึงสิบล้านบาท ไม่ว่าหนี้นั้นจะถึงกำหนดจำนวนชำระโดยพลันหรือในอนาคตก็ตาม ถ้ามีเหตุอันสมควรและมีช่องทางที่จะฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้บุคคลตามมาตรา 90/93 อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลให้มีการฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน” เพื่อให้ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบการได้มีโอกาสเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงิน จึงเห็นควรมีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 90/92 วรรคหนึ่ง โดยตัดคำว่า “โดยลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท” แยกออกจาก มาตรา 90/92 วรรคหนึ่ง แล้วเพิ่มเติมเป็นมาตรา 90/92 วรรคสอง โดยกำหนดเงื่อนไขจำนวนหนี้ขั้นต่ำที่จะสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงิน เป็นการกำหนดเงื่อนไขเพดานหนี้ขั้นสูงไม่เกินจำนวนที่กำหนดเพื่อให้ลูกหนี้บุคคลธรรมดาสามารถเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูภาวะทางการเงินที่ง่ายขึ้นและสอดคล้องกับบทบัญญัติล้มละลาย มาตรา 9 (2) จึงควรแก้ไขดังนี้

“มาตรา 90/92 วรรคสอง เมื่อลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้และเป็นหนี้เจ้าหนี้คนเดียวหรือหลายคนรวมกัน มีจำนวนหนี้แน่นอนไม่เกินกว่าหนึ่งล้านบาท ว่าหนี้จะถึงกำหนดชำระโดยพลันหรือในอนาคต ถ้ามีเหตุอันควรและมีช่องทางการฟื้นฟูภาวะทางการเงิน ลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาอาจยื่นคำร้องขอต่อศาลให้มีการฟื้นฟูภาวะทางการเงินและเห็นชอบด้วยแผนได้

ในการกรณีจำนวนหนี้แน่นอนไม่เกินกว่าหนึ่งล้านบาทตามวรรคหนึ่ง มีพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจำนวนหนี้ดังกล่าวให้เป็นไปตามประกาศประกาศกระทรวงกำหนด”

3.ควรแก้ไขบทบัญญัติหมวด 3/2 ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในมาตรา 90/101 วรรคหนึ่ง (2)

ที่บัญญัติให้ศาลพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วยแผนหาก “แผนได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหนี้จำนวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมด” เห็นควรแก้ไขจากที่แผนต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหนี้ เป็นกรณีที่ไม่มีเจ้าหนี้ใดคัดค้านแผน จึงควรแก้ไขดังนี้

“มาตรา 90/101 วรรคหนึ่ง (2) แผนไม่มีเจ้าหนี้นับคำคัดค้านก่อนวันนัดไต่สวน ตามมาตรา 90/99 วรรคสอง”

เพื่อเพิ่มโอกาสให้ลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้อย่างเร่งรัด

4.รูปแบบการฟื้นฟูภาวะทางการเงินของบุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้บุคคลธรรมดาและครอบครัวของลูกหนี้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรหรือประมง ควรนำรูปแบบกระบวนการฟื้นฟูกิจการแบบทั่วไปและกระบวนการฟื้นฟูกิจการแบบเร่งรัด มาใช้ผสมกัน โดยลูกหนี้สามารถยื่นขอฟื้นฟูภาวะทางการเงินพร้อมกับแผนฟื้นฟูภาวะทางการเงินมายื่นต่อศาลก็ได้ซึ่งแผนฟื้นฟูภาวะทางการเงินไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหนี้ก่อนนำมายื่นต่อศาลก็ได้ วิธีการนี้ให้ศาลพิจารณาเห็นชอบด้วยแผนหากเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน มาตรา 90/101 (1), (3),(4),(5) ส่วนบทบัญญัติมาตรา 90/101 วรรคหนึ่ง (2) ให้แก้ไขเป็น “แผนไม่มีเจ้าหนี้นับคำคัดค้านก่อนวันนัดไต่สวน ตามมาตรา 90/99 วรรคสอง” ตามที่ผู้วิจัยได้เสนอแนะไว้ในข้อ 2.3 ข้างต้น หรือลูกหนี้จะยื่นคำขอฟื้นฟูภาวะทางการเงินต่อศาลโดยยังไม่มีแผนฟื้นฟูภาวะทางการเงินมายื่นต่อศาลก็สามารถทำได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามรูปแบบกระบวนการฟื้นฟูกิจการแบบทั่วไป ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 หมวด 3/1 โดยอาจออกเป็นประกาศกฎกระทรวง

“ประกาศกฎกระทรวง เรื่อง รูปแบบกระบวนการฟื้นฟูกิจการมาบังคับใช้กับลูกหนี้บุคคลธรรมดาที่มีรายได้ประจำและลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบอาชีพเกษตรกร

ข้อ ... ลูกหนี้ที่มีความประสงค์จะฟื้นฟูกิจการโดยความสมัครใจสามารถเข้าเจรจาต่อรองแผนฟื้นฟูกิจการและนำคำแถลงเปิดเผยข้อมูลกับเจ้าหนี้ที่มีสิทธิออกเสียงตามแผนก่อนยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ โดยเจ้าหนี้ลูกหนี้ตกลงกันทำสัญญาในขณะเจรจาเพื่อให้ผลผูกพันมีรูปแบบในชั้นศาล

ข้อ...ลูกหนี้เจรจาต่อรองกับเจ้าหนี้เกี่ยวกับปรับโครงสร้างหนี้เมื่อได้ยอมรับข้อตกลงที่ทำกันทั้งสองฝ่ายแล้วลูกหนี้ต้องจัดเตรียมคำแถลงการณ์เปิดเผยข้อมูลและแผนฟื้นฟูกิจการเพื่อเผยแพร่ให้แก่เจ้าหนี้ที่ได้รับผลกระทบตามแผนหากไม่ได้รับเสียงยอมรับตามแผนที่กำหนด”

เอกสารอ้างอิง

วรศรา กลมทุกสิ่ง และ ชวินท์ ชัมมนันทกุล, แพลตฟอร์มธุรกิจออนไลน์ : อาชีพเกิดใหม่ในยุคดิจิทัล, 2565.

พรรณวดี เลิศลุมพลิพันธุ์, แพลตฟอร์ม : เปลี่ยนกลยุทธ์ธุรกิจ, วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธนบุรี, 2563.

กรณ์ อรรถเนติ, มาตรการทางปกครองในการกำกับดูแล Digital Platform : ศึกษากฎหมายของสหภาพยุโรป, วารสารกฎหมายปกครอง.

กมลชัย รัตนสกววงศ์, แนวความคิดในการวินิจฉัยคำสั่งทางปกครอง คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

เกรวลิ้ม โนภินิเวศ และ ศรีรัตน์ งามนิสัย , ปัญหาและแนวทางแก้ไขเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, 2552.

นันทวัฒน์ บรมานันท์ , สัญญาทางปกครอง , 2552.

สุริยา ปานแป้น และ อนุวัฒน์ บุญนันท์, กฎหมายปกครอง , 2551.

วรพจน์ วิสชุดพิชญ์, เจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจทำการพิจารณาทางปกครอง รวมบทความทางวิชาการกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง , 2541.

ฤทัย หงส์ศิริ , ศาลปกครองและการดำเนินคดีในศาลปกครอง, กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งนิติบัณฑิตยสภา

บรรเจิด สิงคนดิ, หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

กมลชัย รัตนสกววงศ์ , พื้นฐานความรู้ทั่วไปหลักกฎหมายปกครองเยอรมัน, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2537.

มานิตย์ จุมปา, คำอธิบายกฎหมายปกครองว่าด้วยหลักทั่วไป, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.